

День за днем по моавських ярах,
Поки спека діймає,
У дрантивих наметах своїх
Весь Ізраїль дрімає.

Лиш жінки їх прядуть, та печуть
В грани мясо козяче,
А воли та осли їх гризуть
Осети та бодаче.

Та дрібна дівтора по степу
Дивні іграшки зводять:
То воює, мурге міста,
То городи городить.

І не раз на-пів сонні багьки
Головами хитають.
»Де набрались вони тих забав?« —
Самі в себе питають.

»Адже в нас не видали того,
Не чували в пустині!
Чи пророцькі слова перейшли
В кров і душу дитині?«

II.

Лиш один з поміж сеї юрби
У шатрі не дрімає,
І на крилах думок і журби
Поза гори літає.

Се Мойсей, позабутий пророк,
Се дідуся слабосилий,
Що без роду, без стад і жінок
Сам стоїть край могил.

Все, що мав у життю, він віддав
Для одної ідеї,
І горів і яснів і страждав
І трудився для неї.

Із неволі в Міцраїм свій люд
Вирвав він наче буря,
І на волю спровадив рабів
Із тіснин передмуря.

Як душа їх душі підіймався
Він тоді многи рази
До найвищих піднебних висот
І вітхненя й екстази.

І на хвилях бурхливих їх душ
У дні проби і міри
Попадав він із ними не раз
У безодню зневіри.

Та тепер його голос зомлів
І погасло вітхінє,
І не слухає вже його слів
Молоде покоління.

Ті слова про обіцяний край
Для їх слуху се казка;
Мясо стад їх і масло і сир,
Се найвишній ласка.

Що з Міцраїм батьки і діди
Піднялись до походу,
На їх погляд се дурість і гріх

Серед них Авірон і Датаи
Верховодять сьогодні;
На пророцькі слова їх одвіт:
»Наші кози голодні!«

На поклик його у похід:
»Наші копії не кутіє.
На обіцянки слави й побід:
»Там войовники лютіє.«

На принади нової землі:
»Нам і тут не поганомє.
А на згадку про божий наказ:
»Замовчи ти, помамо!«

Та коли загрозив їм пророк
Новим гнівом Єгови,
То йому наказав Авірон
Богохульні промови.

А на зборі Ізраїля синів,
Честь віддавши Ваалу,
Голосистий Датаи перенє
Ось таку ухвалу:

»Хто пророка із себе вдає
І говорить без звязку,
І обіцяє темній юрбі
Божий гнів або ласку, —

»Хто до бунту посміє народ
Накликати, до зміни,
І манити за гори, на стріть
Кінцевої руїни, —

»Той на пострах безумням усім
Між отсим поколінням
Най опльований буде всіма
І побитий камінєм.«

III.

Вечеріло. Поменшала вже
Цілоденная спека;
Над горою край неба палав,
Мов пожежа далека.

Наче дощ золотий із небес
Полила прохолода;
Починаєт ся рух у шатрах
Кочового народа.

Звільна, плавно ступаючи йдуть
Кам'яними стежками
Чорноокі Гебрейки бичем
З глиняними збанками —

Із збанками на головах, ген
Під скалу до криниці,
А в руках їх мішки шкряїні,
Щоб дойти агниці.

Старші діти по голім степу
Наче зайчики грають,
В перегони біжать і кричать,
Або з луків стріляють.

Де-де чути квилінє з шатра,
Або регіт дівочий;
Там хтось пісню заводить сумну,
Наче жаль і туга коханий.